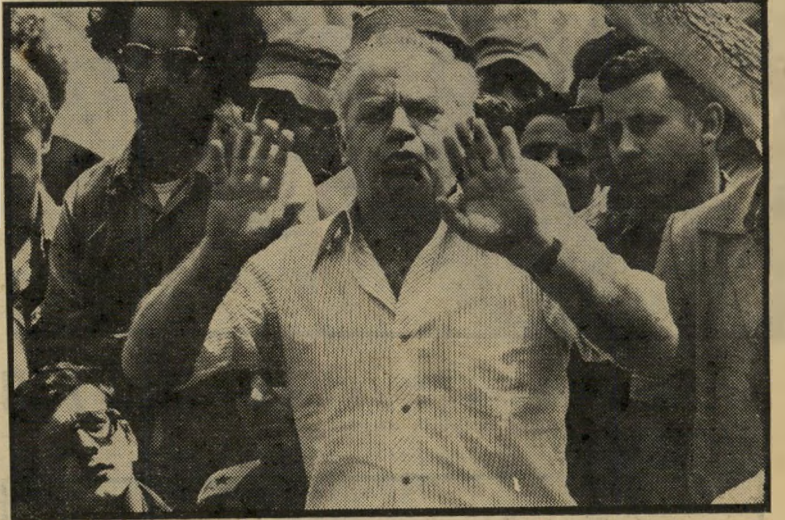

שהבנו שצריך להילחם בו ובממשלה שלו. הסבירה אחר־כך אלונה, ממנהיגות המאבק, כאשר נפלה ההחלטה להתנגד בכוח, עשו זאת חברי נאות־סיני, רובם קציני מילואים ביחידות קרביות, בצורה המיק־צונית ביותר. בעייתו הראשונה של הכוח הצבאי היתה להתגבר על קו ההגנה שלפני גי הבניין: טונות של גרוטאות, קונצרי טיגות מעובות של גדר־תיל שהובאו מ־סדוהתעופה, וטרקטור שרוף שניצב כימ־עט מול הפתח. שני השופלדוורים, שעלי־

לא מבין מדוע הם לא מתפנים בשקט, אמר ידן לכהן הנדהמת. כדי להרוויח שבת־ת־נשק ביקשה כהן מידן לבוא למקום. התשובה היתה שלילית. כל עוד התקיימה השיחה עם ייגאל ידן הרוחות היו רגועים. מתיישבות חילקו ציפורניים אדומים לחיילים, ומתיישבים שירדו מהגג כיבדו אותם בקפה. אולם כ־שחזרה כהן ובפיה התשובה השלילית של ידן, הורה שומרון להסתער בשנית. לפתע התברר, כי החיילים לא היו לגמרי בלתי־מוויינים. תחת חולצותיהם הם התביאו

שטח משוחרר כן יחזור

שרה־המשפטים, שמואל תמיר, ש־המציא בשעתו את הסיטמה „שטח משוחרר לא יחזור“, הגיע לנאות־סיני יחד עם שר־הביטחון, עזר וייצמן, ניסה לשכנע את המתיישבים להתפנות ללא מאבק, נראה כי פגישת תמיר עם המתיישבים היא ששיכנעה אותם. בסופו של דבר, להילחם נגד החיילים, „פשוט לא האמנו לו“, אמרו.

הם היה לפנות את קו־ההגנה, נכשלו. לעבר נהגיהם המוגנים בתא־זכוכית הושלכו אבי־נים שניפצו את הזכוכיות. לפי־דים בוערים, שהושלכו מהגג, איימו לשרוף את השו־פלים, וחוליות מהכוח המיוחד של המת־יישבים ערכו גיחות לעבר הכלים ה־כבדים, תוך כדי שהם חותכים את צמי־גיהם. שני נהגי טרקטורים קלים הת־רוצצו בשטח. כשהם מכוונים את ה־טרקטורים שלהם אל מול השופלים ואינם מאפשרים להם להמשיך לנוע. בתי־שבע דיסקל, בתו של ח"כ הליכוד מיכאל דקל, שהיתה אף היא בין המפגינים, זיגקה מ־הבית המבוצר והטילה עצמה אל תוך הכפ־הגדולה של השופל.

שומרון נתן את אות הנסיגה. השופלים נעצרו. שוב שיחות ברמקול עם המפגי־נים. הפעם התכבד שומרון במטח של חצי־לים, שהושלכו לעברו מהגג. בינתיים עלה השחר. קודם לכן נשאל שומרון מדוע הסתכן וניסה לתקוף בחשיכה. הוא השיב: „לא רציתי שהבושה הזאת, של יהודים נלחמים ביהודים, תראה לאור היום.“

אחרי שהכלים הכבדים נכשלו, נשלח חיל־הרגלים. חיילים, חבושי קסדות, ובידי־הם מגיני־פלסטיק גדולים, הסתערו לעבר הבניין. הם נתקלו במטר של חצילים ועג־ריות שהוטל עליהם מהגג. אחר־כך הוט־לה גם חבית אחת, הושלכו אבנים וכיסא בודד נפל על ראשו של חייל. כאשר נדמה היה כי החיילים יצליחו בכל זאת להגיע עד לבניין, נשפך ממנו חומר הדברה ש־גרם כוויות קלות ומכוערות על ידיהם של החיילים.

אותם שהצליחו להגיע עד לפתח הבניין ספגו מכות־רצח מהקבוצה ששמרה עליו. אלות נעשו מצניורות השקיייה מפלסטיק, שהולחמו בשני עבריהם אחרי שמולאו חול, הוטחו בהם. החיילים נסוגו עוד לפני שהגיעה ההוראה.

ח"כ גאולה כהן נרעשה מהמלחמה הכי־מית. היא צעקה על ידידיה המתיישבים: „בשביל מה חומר ההדברה?“ „זה לא מוזיק“, ענו לה מהגג, „עשינו תמיסה דלי־לה וזה רק לא נעים.“ כהן לא ויתרה: „אם זה לא מוזיק, אז אתם לא צריכים את זה.“ המתיישבים שוכנעו.

שביתת־

נשק

כ־הן ניסתה לשכנע לא רק את המת־יישבים, אלא גם את שומרון. „תן לי לשוחח עם ממלא מקום ראשה־ממשלה כ־טלפון, ואני אגיד לך להפסיק את כל העניין.“ ממכונת הפיקוד של שומרון שר־חחה כהן עם הפרופסור ייגאל ידן. „אני

ולשכנע שוב את ידן. שומרון נגש לרווחה. לפני השיחה עם ידן שוחח שומרון עם שר־הביטחון: „לא נוכל להתגבר עליהם מבלי לפתוח באש, ואת ההוראה הזאת אתה תצטרך לתת לי.“ הודיע שומרון לשר. וייצמן לא נתן את ההוראה, אך סי־כס עם ידן, שהוא אכן יטוס לגן הירק. בינתיים היה מאזן הקרב כ־10 חיילי צה"ל פצועים, אחד חבול בראשו בצורה רצינית, שלושה מתיישבים פצועים, אחד מהם שבור־ידי ואחר שראשו נוטף דם, ו־10 מתיישבים שבויים, בתוך אחד מהארי־טובוסים של הפיגוי. האוטובוס, שהחל נר־סע לכיוון רפיח עם המתיישבים המפּו־נים, נעצר בדרך. עשרת המתיישבים הש־תלטו על חמשת חיילי הליווי, הורידו אותם מהאוטובוס וחזרו לגן־הירק. להמשיך בקרב.

עד לבואו של ידן, הוכרזה שביתת־נשק. המתיישבים התפזרו בין החיילים. החלו הוויכוחים המוכרים כליכך מההתנת־לויות בגדה. התגלו הכרויות ישנות של

נסיגות הפיגוי. עתה האמינו לו כי הוא לא מכר את נפשו לשטן. ידן הציע לאנשי נאות־סיני שתי הצעות שהיו בשבילם פתח כדי לצאת בכבוד מהפרשה. וניצחון ציבורי ממדרגה ראש־נה. מנחם בגין ינסה להשפיע על אל־סא־דאת, שיאפשר לחברי המשק להמשיך לעבד את גן־הירק, והנושא כולו יעלה שוב בישיבת ממשלה. רגב השכיל להציג את ההסכם עם ידן כניצחון ציבורי מ־חץ. הוא גם שלח, באמצעות ידן, אצבע מאשימה אל עבר הממשלה כולה, והטיח בה עלבונות.

חנן פורת ואנשיו דרשו להמשיך בקרב. „זו החזית הראשונה על ארץ־ישראל כ־לה, ואם תפסיקו להילחם, יתמוטט המא־בק כולו.“ אולם הפעם היתה ידו של רגב על העליונה. חברי נאות־סיני החליטו להתפנות מרצון.

כוח של צה"ל הסתדר למיסדר. מולו עמדו חברי המשק. רגב הודה לחיילים על מתינותם, ושומרון הודה למתיישבים

מנהיג המרד

איציק רגב, חבר מזכירות נאות־סיני (משמאל), היה מנהיג מרד התושבים והתגלה כאיש בעל השפעה רבה. רגב נלחם במשך שלושה ימים בהשפעה הקיצונית של אנשי גוש־אמונים, ולמרות שהשתתף בקרבות הפיגוי, היה זה הוא ששיכנע בסופו של דבר את חבריו להתפנות, אם כי הטיח דברים קשים בסגן ראש־הממשלה ייגאל ידן, שבא לתווך בין שני הצדדים.

מפקדים וחיילים, ושני חיילים עקשניים גם החליפו כתובות עם שתי צעירות דתיות, „לתקופה שייגמר כל העניין.“ איציק רגב תפס את השיטה של גוש־אמונים והחל עושה נפשות לקו המתון שלו. לרגב היה קל. הכל ראו כיצד הוא נלחם בחיילי צה"ל בנוקשות רבה, בעת

על החלטתם להתפנות. כאשר החלו המת־יישבים שרים את התיקווה יחד עם חיילי צה"ל הצדיעו להם שומרון וקציניו. המיסדר המשותף היה תנאי להסכמת המתנחלים להתפנות. תנאי נוסף היה ש־צה"ל ייסוג ראשון. היה זה סימן הולם לכניעת צה"ל והממשלה.

גאולה מנסה רגאור

שלושה חיילים הס־תערו על אחד המת־השופלדוור. החיילים מימין) ניסתה לחלץ אותו מידיהם. כהן נלחמה מילחמה משולשת: נגד המתיישבים, כדי שלא ישתמשו בחומרים כימיים, נגד החיילים, כדי שלא יש־תמשו בכוח, ונגד ייגאל ידן, כדי שלא יזלזל באיום של שפיקות־מים בין המפגינים לצבא ויטריח עצמו לבוא למקום.